

na rynek, b) osłabienia natężenia naruszenia w okresie od 1999 r. do 2002 r., oraz c) okoliczności łagodzącej „uzasadnionych wątpliwości”, zastosowanej natomiast w podobnej hiszpańskiej sprawie a, w konsekwencji, obniżenia grzywny;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Po pierwsze, zdaniem wnoszącej odwołanie, wyrok narusza art. 296 TFUE, art. 48 i 49 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i, w każdym razie, zasady regulujące ciężar dowodu i przysługujące Transcatabowi prawo do obrony. W ramach postępowania w pierwszej instancji przedstawione zostały argumenty i dowody w celu obalenia domniemania rzeczywistego wywierania decydującego wpływu przez SCC na zachowanie Transcatabu. Te argumenty i dowody ze względu na to, że są istotne, a w każdym razie nie nieznaczące w świetle najnowszego orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości wymagały co najmniej konkretnej oceny, a w przypadku oddalenia, odpowiedniego uzasadnienia. Wnoszący odwołanie utrzymuje, że Sąd nie dokonał ani konkretnej oceny, ani nie przedstawił odpowiedniego uzasadnienia. W każdym razie wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd orzekając wyrokiem o dopuszczalności wykorzystania nowych dowodów w zaskarżonej do Sądu decyzji, naruszył zasady regulujące ciężar dowodu a, w każdym razie, przysługujące Transcatabowi prawo do obrony.

Po drugie, wnoszący odwołanie podnosi, że nie uwzględniając zarzutów dotyczących braku rzeczywistego wpływu na rynek i osłabienia natężenia naruszenia w okresie od 1999 r. do 2002 r., Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne i, w każdym razie, naruszył zasady dotyczące wykładni aktów administracyjnych instytucji europejskich, ciężący na nim obowiązek uzasadnienia, reguły w zakresie ciężaru dowodu, przysługujące Transcatabowi prawo do obrony i zasadę non ultra petita.

Po trzecie, zdaniem wnoszącego odwołanie, wyrok został wydany z naruszeniem prawa z powodu braków uzasadnienia oraz jego nielogiczności, w zakresie w jakim Sąd oddala podniesiony przez Transcatab zarzut dotyczący naruszenia zasady równego traktowania polegający na niezastosowaniu okoliczności łagodzącej opierającej się na istnieniu uzasadnionej wątpliwości, zastosowanej natomiast w podobnej hiszpańskiej sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2011 r. — Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-656/11)

(2012/C 49/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: C. Murrell, pełnomocnik, i A. Dashwood, QC)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Rady z dnia 16 grudnia 2011 r. (!) w sprawie stanowiska, jakie ma zająć Unia Europejska w ramach Wspólnego Komitetu utworzonego na podstawie Umowy zawartej między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony, w sprawie swobodnego przepływu osób, w odniesieniu do zastąpienia załącznika II do tej umowy dotyczącego koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego;

— obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1) W ramach skargi złożonej na podstawie art. 263 TFUE Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej wnosi o stwierdzenie nieważności zgodnie z art. 264 TFUE decyzji Rady z dnia 16 grudnia 2011 r. w sprawie stanowiska, jakie ma zająć Unia Europejska w ramach Wspólnego Komitetu utworzonego na podstawie Umowy zawartej między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony, w sprawie swobodnego przepływu osób, w odniesieniu do zastąpienia załącznika II do tej umowy dotyczącego koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego.

2) Artykuł 48 TFUE jest jedyną podstawą materialnoprawną podaną w decyzji.

3) Decyzja dotyczy zmiany załącznika II do Umowy z dnia 21 czerwca 1999 r. między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony, w sprawie swobodnego przepływu osób. Załącznik II do umowy dotyczy wyłącznie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego między Unią Europejską a Szwajcarią. Celem zmian załącznika II, które sporna decyzja miałaby wprowadzić, jest odzwierciedlenie modyfikacji w mechanizmie Unii Europejskiej dotyczącym koordynacji zabezpieczenia społecznego. Jednym ze skutków planowanych modyfikacji załącznika II byłoby rozciągnięcie na obywateli Szwajcarii niebędących czynnymi zawodowo ani niebędących członkami rodziny osoby, która jest czynna zawodowo, („osoby nieczynne zawodowo”) praw, które im nie przysługują na podstawie obecnego systemu ustanowionego przez załącznik II.

4) Zdaniem Zjednoczonego Królestwa art. 48 TFUE nie może służyć za jedyną materialnoprawną podstawę środka, który miałby mieć takie konsekwencje. Jest to przepis mający ułatwić swobodny przepływ a) w Unii Europejskiej, a nie między Unią i krajami trzecimi, oraz b) osób, które są czynne zawodowo, lub ich rodzin, a nie osób nieczynnych zawodowo. Właściwą podstawą prawną jest art. 79 ust. 2 lit. b) TFUE. Przepis ten przyznaje kompetencję do przyjmowania środków w dziedzinie „określeni[a] praw obywateli państw trzecich przebywających legalnie w państwie członkowskim, w tym warunków dotyczących swobody przemieszczania się i pobytu w innych państwach członkowskich”.

- 5) Artykuł 79 ust. 2 lit. b) TFUE znajduje się w tytule V części trzeciej traktatu. Zgodnie z protokołem 21 do traktatów środki przyjęte na podstawie tytułu V nie mają zastosowania do Zjednoczonego Królestwa (lub Irlandii), chyba że zgłosi ono swoją wolę „uczestniczenia” w nich. Poprzez błędny wybór art. 48 TFUE, zamiast art. 79 ust. 2 lit. b) TFUE, jako materialnoprawnej podstawy decyzji Rada odmówiła uznania prawa Zjednoczonego Królestwa do zdecydowania o nieuczestniczeniu w decyzji i niewiązaniu się nią.
- 6) Wnosi się zatem o stwierdzenie nieważności decyzji Rady z dnia 16 grudnia 2011 r. ze względu na to, że została ona przyjęta na błędnej podstawie prawnej, czego skutkiem jest nieuznanie praw Zjednoczonego Królestwa wynikających z protokołu 21.

(¹) Dz.U. L 341, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo (Portugalia) w dniu 27 grudnia 2011 r. TVI Televisão Independente, S.A. przeciwko Fazenda Pública.

(Sprawa C-659/11)

(2012/C 49/35)

Język postępowania: portugalski

Sąd krajowy

Supremo Tribunal Administrativo.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: TVI Televisão Independente, S.A.

Strona pozwana: Fazenda Pública

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 16 ust. 1 CIVA [Código do Imposto sobre o Valor Acrescentado, kodeksu VAT], zgodnie z jego wykładnią zastosowaną w zaskarżonym wyroku (rozumiany w ten sposób, że opłata za wyświetlanie reklamy handlowej jest nierozdzielnie związana ze świadczeniem usług reklamowych, przez co powinna być wliczona do podstawy opodatkowania świadczenia usług do celów podatku VAT) jest zgodny z przepisami art. 11 część A ust. 1 lit. a) dyrektywy 77/388/WE (¹) (obecnie art. 73 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. (²)), a w szczególności z pojęciem „wzajemnego świadczenia, które dostawca lub świadczący usługi otrzymuje lub powinien otrzymać [...] z tytułu takich dostaw”?

- 2) Czy art. 16 ust. 6 lit. c) CIVA, zgodnie z jego wykładnią zastosowaną w zaskarżonym wyroku (rozumiany w ten sposób, że opłata za wyświetlanie reklamy handlowej nie stanowi kwoty uiszczanej w imieniu i na rachunek usługobiorcy, chociaż księgowana jest na rachunkach przejściowych osób trzecich i przeznaczona jest dla instytucji publicznych, przez co nie jest wyłączona z podstawy opodatkowania do celów podatku VAT) jest zgodny z przepisami art. 11 część A ust. 3 lit. c) dyrektywy 77/388/WE (obecnie 79 lit. c) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r.), a w szczególności z pojęciem „kwot otrzymanych przez podatnika od nabywcy lub klienta jako zwrot wydatków, wypłaconych na nazwisko i na rachunek tego ostatniego i które są wpisane w jego księgowości na rachunkach przejściowych”?

(¹) Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliconą podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1)

(²) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1)

Postanowienie Prezesa trzeciej izby Trybunału z dnia 22 listopada 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Irlandii

(Sprawa C-356/10) (¹)

(2012/C 49/36)

Język postępowania: angielski

Prezes trzeciej izby Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

(¹) Dz.U. C 246 z 11.9.2010.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 14 listopada 2011 r. — 4care AG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Laboratorios Diafarm, SA

(Sprawa C-535/10 P) (¹)

(2012/C 49/37)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

(¹) Dz.U. C 30 z 29.1.2011.